

בני מר הבלדה על אלישע

מעשה באַחַר שהיה רוכב על הסוס בשבת והיה רבי מאיר מהלך אחריו ללמוד תורה מפיו. אמר לו מאיר: חזור לאחריך שכבר שיערתי בעקבי סוסי עד כאן תחום שבת. א"ל אף אתה חוזר כך. א"ל ולא כבר אמרתי לך כבר שמעתי מאחורי הפרגוד שובו בניים שובכים חוץ מאחר.

חגיגה טו

בְּיוֹם שַׁבַּת אֶחָד, בְּשַׁעַת מְנַחָה,
שָׁעָה שְׁמֹרֵי פּוֹפִינָס בְּהַ פְּרָחָה,
שָׁכַךְ הַגֶּשֶׁם. שָׁמַשׁ קָר יֵצֵא
בְּמַעֵיל עֲנָן. גַּם אֱלִישָׁע רָצָה

לְצֵאתָ, לְנִשֵּׁם אֲוִיר, מִשְׁמַע לְהִיּוֹת
חִפְשֵׁי מַחֵם, מֵאֲכָל וּשְׂטִיּוֹת.
וְחוּץ מִזֶּה, בְּרַחֲבֵי רַחֵשׁ דְּבִרְמָה,
אֲבָל הוּא לֹא שָׁמַע, הוּא לֹא שָׁמַע.

שָׁעָה כְּזֹאת הִיא כְּמוֹ לְקוֹי חֲמָה.
מְתִי-מְעַט יוֹדְעִים עַל קִיּוּמָה
שֶׁל שַׁעַת-סִגְלָה סוּדִית בְּסוּף סוּפָה,
כְּמוֹ קֶשֶׁת, בְּלִי שַׁעוֹר, וְכֵה יִפֶּה.

לְכֹן, עִם הַנְּחָלִים אֲשֶׁר הוֹלְכִים
לֵים, מִהָר. אוֹלֵי בְּפִכְפוּכִים
יוֹאִילוּ לְהָשִׁיב לוֹ לְשֵׁם מָה –
אֲבָל הוּא לֹא שָׁמַע, הוּא לֹא שָׁמַע.

הזמן קצר. אולי בכלל אחר
ויצטנן לשוא. הן הוא אחר
ולא שפחה על ים ולא פלה.
תמיד חכה ושב בהקלה,

הלא התגליות הן פנוקים.
אולי יחליף עם איש הבקבוקים
חלב שחר באמונה שלמה —
אבל הוא לא שמע, הוא לא שמע.

קבצן, יונים, לכלוך וחתולות
ירדו אתו לים להתעלות,
לראות קולות כתמים מתוך אפר
ואת הים רותח עם הכפור.

אז הוא נסה לשאל אם מתגלים
כאן אלוהים בקצה הגלים.
גלים גאו, קראו, הים המה,
אבל הוא לא שמע, הוא לא שמע.

וכבר קרבה שקיעה של לארס פון טריר,
אך כמו בסרט לא נפתח חריר.
אם את הגאלה שומעים כלבים,
אולי היא תעלה מן הביבים?

מעל, בצוק, ראה בחור נאה,
שפעם הוא גמר אתו בסנה.
והוא צעק: האם גם שם שממה?
אבל הוא לא שמע, הוא לא שמע.

אולי זו אצבע של קרני חמה
מן הענן? ושמה היא רשמה
לו כתבת בין החול לבין צרפים?
אך הן היו כתובות בשפת שרפים.

ובכן אין פשר פה, הכל עבדה
כלי שום הסבר, והוא כבר לא ידע?
קולו הדהד, זו לא היתה דממה —
והוא עוד לא שמע, עוד לא שמע.

אבל פתאום — השמש כבר נשקה
לים — חלון של אור נבקע
סוף סוף. טעות הגיעה אל קצה,
חיי הפכו שממה. בת קול יצאה:

"לכל יש חלק לעולם הבא
מלבד אחר." ואז האור נכבה,
נרק הוסיף: "גם זוהי נחמה" —
אבל הוא לא שמע, הוא לא שמע.